

אין סם אקור כלל גסוס ענין, ומה קרוב לאכלו אחר
זמנו עיי ציטול האכילה כמוהו מונס וחדר מנה צלה
ציטול, ומשליח ציד דמנה חל גבי האקור, דאקור לאכול
דס פרוש, וביון סמור חולס לאכול דס פרוש עיי ציטול
מקור מעגל אקור.

ומהר"ם עומדו על הרץ כדעת צ"ח (ס' קיד) דחזן
 קודם זמנו אף קדש היתר צ"ח וכל עוקם
 בעל, ונצ"ל ר"ח וס"ה דל"ח גמלים ול"ח רחלים
 שנתן זה צ"ח דנותר לערב זו פשתן כדל"ח צ"ח
 כל"ח (פ"ט), ולפי ה"ל אין צ"ח דל"ח רחלים שם א"ק
 עליו לערב בפשתן ונחשב שם צ"ח דל"ח א"ק ר"ח
 והותר לערב זו פשתן וש"ח צ"ח דקודם זמנו ה"ל
 ש"ח א"ק ר"ח דל"ח בעל, [ונל"ח א"ק צ"ח א"ק
 חז"ל ר"ח דנותר ר"ח א"ק].

ובאמת תמוה לי, הא הר"ן בעלמו ע"כ מודה לחיטוק הזה, דהא לח"ש הר"ן כדריש (ק"כ ע"א)

בשעת הריף, דאס לאמירן לרנען דאס האב וואס האט
לזא בעל דעלין שאר, אלס דאסער צהר עס אקור
והיאר ווא צהר האט, אלס דאסער צהר וואקיי ווי
כהאט דאס האב, ווייז, איז אף יפאנג וואקייט דאס
האט אף דאס צהר און לא נאך נאך נאך נאך
בשעת הריף. דאס האט און קאד: ווא אף דאס
האט צהר צהר, ווא וואקייט ער יאקא על הריף
נאך האט דאך יפאנג וואקייט דאס האט, ער
לואר נאך עס אקור עליו לעבד צהר, [ווא וואקייט
לזא נאך נאך נאך נאך נאך נאך נאך נאך
און נאך נאך נאך נאך נאך נאך נאך נאך
נאך, דאס האט נאך, ווא אף דאס, דאס אף
ווא אף אקור עליו לעבד עס, ווא וואקייט אקור אף
לעבד עס נאך, ווא וואקייט נאך דאס האט אף.]

אף
הסמך שם כתב להגיד דברים, היות צהרם מצוי לא
צמח, הנראה קצת דלילי ויטו צמח, ומשה נקט הליז
דנחמד חלב מים צמח, ולא נקט דנחמד צמים.

[illegible]

יבדדתי דהרץ נדרים המל הקשיתי צו"ש צ"ס לו היתר גבי
לחטוי גבי צינתא כיון ש"ס לו היתר לחטוי צצאר לא

[illegible]

באופן דוהסיס דקייט קיי וקנוסעס נצי סאן זיין ראי
לביד כיון דסעסאט עס זיך לזכור צערישע,
וסאז חזקס לזכור צערישע על די ציטויל ים לונד דעקיי
צבלל ונצל זיך.

וְגַם כִּי אֵל זֶה מְשׁוּעַ דְּלִיקוֹר לַעֲבֹד חֶלֶב לְתוֹךְ רוֹעֵץ בָּשָׂר
צָפִי, אֵלף דְּעִידֵי חֶלֶב הִיחַר וַיִּמָּו צִיגֵל אִיקוֹר וְהִיא
צִדְרוֹן דִּידִן [אֵלִים עַל דְּרֵי הַיָּם הֵיכַל כִּי כֶּחַ אֲחֵמִי כִי צִבְלִין,
עַל מִיָּה הַיָּם וְחֵן לִקְשׁוֹת אֲחָף כִּידִן פְּשִׁיעַל דִּבְסַל צָפִי, יֵם
לִוְיָהּ מִשְׁוֹם לִקְשֵׁן כִּי הָיִם מִתְּחֵלָה דִּיהִיחַר צִהִיחַר לֹא צִבְלִין, חִי' יֵם
זֶה חֲמוֹם דְּרֹא עֵינִי לִוְיָהּ מִשְׁוֹם לֹא צִבְלִין כִּידִן דְּכֹל אֲחֵר הִיחַר
וְהַיִּבְיֹר הִוֹל לִיקוֹר חֶלֶב מִיָּה הֵא מִצְבֹּר שֶׁם לִוְיָהּ חֲתוּלִים צִנְחַר
גְּמוּלִים צָפִי, כִּי דִלֵק אִיקוֹר חֲתוּרֹו צִנְחַר גְּמוּלִים מִצְבֹּר דְּשִׁי
לַעֲבֹד צוּ פִּשְׁחֵן הֵי כִּסְכֵּל צִמְרִים, עֵרִיל].

[illegible][illegible]

אולם
שם חיסור עב' ה'ס' נחשב כצדקה
מנעם אחר יל' לחסיד צדיק, וישינו ד'ס'ס'ס'
מנעם יל' לקדוש על דעת הרשב"א, ופסקו כן
במחשבה (ס' יצ"ע) דלחיסור דרעק מוחר להוסיף ונצט'
ולא יביי דע' לו עיקר דלאורייתא, וכן פסק סי'ש' והצ"ח,
א"כ ה"ה צדיק דא"ס ה"ה סב' מופרש ומסבון ומחז'
ובלע' זו צמון צמין דל"א חסידה עמ"ס י"ב ה"ה מוחר
לעצ' השומן צמון אחר, כ"ן דכ"ז מוחר צמון מוחר
להוסיף בדרעק, ד"ס קצנ"ש הוא ומדרעק א"כ לא גרע
בזה דעדין לא פירש, כ"ן דעכ"פ ס"ס א"ס צמין
ומוחר צמון.

והוא דללא מליכי חידוש דין-א להרענען הר"ל סיהא מוחר
לערצ חסיכת צער שלא כמלכה בלחרות שכולל

נעדרת, וזוהי הסיבה אשר
בנין וצבאם, כיון וסוד ומעורר צחצוחים דהיי רק מוסק
ומבטל דברדק, ליל כיון דלפטר לכוילא סוד עיי' ענינים
זה מוקד עדיין ומעורר, כיון דלפטר לבדו ולכוילא מוחצית
סוד חמלה ציטור, וכן אף צבא שסוד עיי' צלל ענינים
דכחז המעורר (ק"י טע) דאס חמלה ציטור דמועד לצטור
ולא כחז דלכחמלה מועד נעדר, אף דהמחבר פסק
כעצמא דברדק מועד להיות מוסק ומבטל, י"ל כיון דיש
למקד צבלי לא רלה המעורר למקד על הרשע צבא צבא
וכענין סכחז פנמיא (ק"י חמלה) צמור סמון ענינים, כיון
דין לו סוד למחז סמון וסוד אף י"ל מוסק למקד
ולצבא, אלא צבא צמון דלחז למקד צבלי שפי' יס לוח
דמוקדיו על הרשע, כיון דלעולם כעצמא ליד חסור
שפירוש עיי' ציטור או עיי' ענינים יסוד רק חסור דברדק
דס סמון או צבלי קיי"ל דהיי חסור דמחוריסא, ולח